

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Den onde Fyrste. (Et Sagn.)

Citation: Andersen, H. C.: "Den onde Fyrste. (Et Sagn.)", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr05val-shoot-workid58428/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

[131]

Den onde Fyrste.

(Et Sagn.)

Der var engang en ond og overmodig Fyrste, hvis hele Tanke gik ud paa at vinde alle Verdens Lande og indjage Skræk ved sit Navn; han foer frem med Ild og Sværd; hans Seldater nedtraadte Kornet paa Marken, de antændte Bondens Hus, saa den røde Lue slikkede Bladene af Træerne, og Frugten hang stegt paa de sorte, sviede Græne. Mangen stakkels Moder skjulte sig med sit nøgne, diende Barn bag ved den rygende Maur, og Soldaterne søgte hende, og fandt de hende og Barnet, da begyndte deres djævelske Glæde; onde Aander kunde ikke handle værre; men Fyrsten syntes just det gik som det skulde; Dag for Dag voxte hans Magt, hans Navn blev frygtet af Alle, og Lykken fulgte ham i al hans Gjerning. Fra de erobrede Byer førte han Guld og store Skatte; der opdyngedes i hans Kongestad en Rigdom, hvortil der ikke fandtes Mage paa noget andet Sted. Nu lod han bygge prægtige Slotta, Kirker og Buegange, og Hver, som saae disse Herligheder, sagde: »hvilken stor Fyrste! de tænkte ikke paa den Nød, han havde bragt over andre Lande, de hørte ikke de Suk og den Jammer, der lød fra de afbrændte Byer.

Fyrsten saae paa sit Guld, saae paa sine prægtige Bygninger og tænkte da, som Mængden: »hvilken stor Fyrste! men jeg

¹² *Hamburgisches Staatsarchiv, Dienststelle Altona. (Kgl. Bibl. Ms. phot. 165, f.). 1 Bl. sendt til H. Zeiss, ff. II s. v. Øverst på forsiden med fremmed hånd. An Heinrich Zeiss gerichtet. Titel: Den onde Fyrste. (Folke-Eventyr). Under teksten: Gjenfortalt efter en mundtlig Meddelelse H. C. Andersen. Afskrift af O, 1845, se Anderseniana 2 V 1864 s. 264 f.*

¹³ *Salonen. Et helletristisk Maanedsskrift, red. af Gottlieb Siesby. 1. Bind. 1840, 1. Hæfte s. 27-31. (Bibl. 326). Titel: Den onde Fyrste. Et Eventyr. (Gjenfortalt efter en mundtlig Meddelelse).*

¹⁴ *SS 25-28 s. 131-32 (Bibl. 271).*

¹⁵ *BHF 3-70 s. 159-64 m. 1 ill.*

¹⁶ *Mængden] Folk tænkte m.*

maa have Mere! meget Mere! Ingen Magt maa nævnes liig, end sige større, end min!« og han gik i Krig med alle sine Naboer og han beseirede dem Alle. De overvundne Konger lod han, med Guldkjæder, lænke til sin Vogn, naar han kjørte gjennem Gaderne; og sad han til Bords, da maatte de ligge ved hans og Hoffolkens Fødder og tage de Stykker Brød, man der kastede til dem.

Nu lod Fyrsten sin Billedstøtte opreise paa Torvene og i de kongelige Slotte, ja han vilde at den skulde staae i Kirkerne foran Herrens Alter; men Præsterne sagde: »Fyrste, Du er stor, men Gud er større, vi vove det ikke.«

»Vel,« sagde den onde Fyrste, »saa overvinder jeg Gud med!« og i sit Hjertes Overmod og Taabelighed lod han bygge et kostigt Skib, hvormed han kunde gennemfare Luften; det var broget som Paafuglens Hale og syntes besat med tusinde Øine, men hvert Øie var en Bøssepibe; Fyrsten sad midt i Skibet, han behøvede kun at trykke paa en Fjer, da fløj tusinde Kugler ud, og Bøsserne vare igjen ladte som før. Hundrede sterke Ørne spændtes foran Skibet, og saaledes fløj han nu mod Solen. Jorden laae dybt nede; først syntes den, med sine Bjerge og Skove, kun som en oppløst Ager, hvor det Grøne titter frem fra den vædede Græstørv, siden lignede den det flade Landkort, og snart var den ganske skjult i Taage og Skyer. Høiere og høiere fløj Ørnene op ad; da udsendte Gud en eneste af sine utallige Engle, og den onde Fyrste lod tusinde Kugler flyve imod ham, men Kuglerne faldt som Hagl tilbage fra Englens skinnende Vinger; en Bloddraabe, kun en eneste, dryppede fra den hvide Vingefjer, og denne Draabe faldt paa Skibet, hvori Fyrsten sad; den brændte sig fast, den tyngede som tusinde Centner Bly og rev Skibet i styrtenende Fart ned mod Jorden; Ørnenes sterke Vinger knækkedes, Vinden susede om Fyrstens Hoved, og Skyerne rundt om, de vare jo skabte af de afbrændte Byer, formede sig i truende Skikkelser, som milestore Krebs, der strakte deres sterke Klo ud efter ham, som rullende Klippestykker og ildspyende Drager; halv død laae han i Skibet, der tilsidst blev hængende mellem Skovens tykke Trægrene.

»Jeg vil beseire Gud!« sagde han, »jeg har svoret det, min Villie skal skee!« og han lod i syv Aar bygge kunstige Skibe, til at gennemfare Luften med, han lod smede Lynstraaler af

2 med] mod m, med OA, mod B. 14 han] man mO. 15, 17, 29 tusinde] tusind mO. 18 ladte] ladede mO. 19 saaledes] saa m. 26 Englens] Englens mO. 28 Fyrsten] Kongen mO. 35 han] Kongen mO. 39 smede] smedde mO.

det haardeste Staal; thi han vilde sprænge Himlens Befæstning. Fra alle sine Lande samlede han store Krigshære, de bedækkede en Omkreds af flere Mile, da de stode opstillede Mand ved Mand. De besteg de konstige Skibe, Kongen selv nærmede sig
5 sit, da udsendte Gud en Myggesværm, en eneste lille Myggesværm, den surrede om Kongen og stak hans Årsigt og Hænder; han drog i Harnes sit Sværd, men slog kun i den tomme Luft, Myggene kunde han ikke ramme. Da bød han at der skulde bringes kostelige Tæpper, disse maatte man vikle om
10 ham, der kunde ingen Myg trænge igjennem med sin Braad, og man gjorde, som han bød; men en eneste Myg satte sig paa det inderste Tæppe, den krøb ind i Kongens Øre og stak ham der; det brændte som Ild, Giften slog op i hans Hjerne, han rev sig løs, sled Tæpperne af sig, sønderrev sine Klæder
15 og dansede nøgen for de raae, vilde Soldater, som nu spottede den gale Fyrste, der vilde bestorme Gud og strax var overvunden af en eneste lille Myg.

5 udsendte] sendte m. 16 overvunden] overvundet mO. Under teksten H. C. Andersen 0, jf. note til m.